

LYDIA BURGAÑA CABALLERO

(Revista *IES Lucus Augusti*, 2011)

Novos profesores, novos compañeiros e compañeiras, novas experiencias, exames, nervios, amizades, choros, sorrisos, discusións, escaleira cheas de alumnos falando dos seus problemas, clases de plástica, de matemáticas, caídas, xente simpática, que adora o pop, o rap, o rock; xente de cor, xente que non se atreve a darse a coñecer, amoríos, reñas, libros, debuxos, horas, minutos, anos... iso é o significado de ter un lugar no IES Lucus Augusti.

Quero deixar claro que esta é una das mellores épocas da nosa vida, xa que este instituto bríndanos a oportunidade de coñecer xente que non esqueceremos xamais. Tamén quero agradecerlle a todos, dende o meu peor inimigo ata o meu mellor amigo, dende o profesor menos simpático ata o máis, o feito de ensinarme a ser un pouco máis madura e responsable. Porque pasei de ser esa pequena pequerrecha que choraba cando as cousas non saían como ela quería. Porque vivín aquí moitas horas, pasei máis de duascenas mañás e deime conta de que non cambiaría ningunha delas.

ELOI CALDEIRO

("Exames no Instituto de Lugo", *Homenaxe ó Instituto de Lugo*, 1999)

Foi un tempo de ledicia
de aprendizaxe e xogo,
erguerse de mañanciña
zapatos limpos, na liña;
néboa, néboa...e logo o Miño.
Hora a hora, exame e medo.
O xantar en Recatelo,
e de novo a estremonía.

ÁLVARO CUNQUEIRO

("El mapa de Fontán", *Faro de Vigo*, 29-12-1951, trad.)

Nos corredores do Instituto de Lugo encontreime co mapa de Galicia de don Domingo Fontán. Foi o meu gran encontro co meu país galego; ali estaba a miña terra, a terra da miña vocación e dos meus días, a terra temporal e eterna, a terra da miña lingua, a lingua que o meu escuro acento labrego necesitaba para existir.

XULIO L. VALCÁRCCEL

("Tempos do Instituto", *Homenaxe ó Instituto de Lugo*, 1999)

De Lugo a Naemor,
de Naemor a Lugo
subindo no Neira,
baixando do Miranda,
doce tempo foi...

Verde sombra dos tilos
e rapaciñas en flor,
ai, que bonito era,
(que bonito, mai...
que bonito é
o tempo que se vai.

Que se vai e non volve
que se vai sen tardor,
cando queres míralo
non está, xa se foi.

Era D. Amable amargo,
tímido D. Camilo,
Dª Carme a máis guapa
e D. Xesús o mellor.

Doce tempo foi...
de Naemor a Lugo,
de Lugo a Naemor.

ELADIO LÓPEZ

e FRANCISCO MIRANDA

("Bachareis 1947", revista *IB. Lucus Augusti*, 2001)

De directores alternaban Labajo e Delio Mendaña. Este último dando Física e Química que, por certo, ensináranos cousas sobre a enerxía atómica naquel entón, polas que despois en Estados Unidos condenaron a morte a un espía por informar do mesmo a Rusia; pero nós xa o coñeciamos...

O noso compañeiro Carrascal dinos moitas veces que el, nos seus posteriores estudos de Letras non tivo necesidade de estudar máis có que lle ensinara don Lázaro Montero de la Puente. E qué falar do que nos ensinou de Ciencias o Profesor Bernis, que nos levaba campo a través para cazar insectos, que aínda hoxe se conservan no "Lucus Augusti".

MANUEL MARÍA

("Noticia de don Primitivo Rodríguez Sanjurjo",

CL aniversario do Instituto Provincial de Lugo, 1994)

No Instituto Masculino de Lugo -o noso curso foi o derradeiro que estivo no pazo da Deputación Provincial- quedaron moitos dos mellores e máis ilusionados días da nosa adolescencia, cando estrenabamos vida e esperanzas. De moitos dos nosos profesores gardamos unha grande e imborrable lembranza, que o tempo lúe e sublimiza, mitifica. doutros que nos fixeron detestar -quizais a culpa foi nosa- a materia que ensinaban, temos agora unha comprensión que antes non tiñamos. De todos sentimos a fahenda de ser alumnos deste Centro.

PACO MARTÍN

(Homenaxe ó Instituto de Lugo, 1999)

Un servidor, a quen aínda lle custa caro lembrar que debe chamarlle Lucus Augusti ó Instituto que sempre coñeceu como "O Masculino", fixo a súa estrea como estudante de bacharelato coincidindo coa do edificio actual, despois de ter realizado o exame de ingreso nas antigas instalacións do palacio da Deputación. O cheiro a pintura, as táboas sucias dos antigos encofrados, amontoadas na parte de atrás, a masilla, aínda mol, que fixaba os cristais das fiestras, axudaban a que as nosas particulares sensacións de infantil novidade medrasen nun ambiente case natural. Os ollos que, con asombro e unha miguiña de temor, axexaban para cada espazo recién descuberto, compartían con paredes, portas, mesas e lavabos un xogo de virxindades fuxidías do que soamente nós, os "pipiolos", coñeciamos normas e técnicas.

XOSÉ MÉNDEZ SEIJAS

(Discurso de inauguración do *CL Aniversario do Instituto Provincial de Lugo*, 1994)

Os festexos organizados testemuñan a profunda identificación da cidade co Centro, identificación que o tempo conformará como característica máis definitiva da personalidade do Instituto: onde queira que se vaia e con quen queira que se fale sempre hai un recordo, unha anécdota que lembrar. Son moitas as promocións de ex-alumnos que unha vez ó ano se reúnen nun xantar, nunha cea, nun ansiado reencontro dos amigos e compañeiros de tantas horas vividas nas súas aulas e fóra delas. Son tamén moitas as axudas e colaboracións que o Instituto recibiu e recibe de exprofesores e exalumnos.

MIGUEL ANXO MURADO

(*Homenaxe ó Instituto de Lugo*, 1999)

Contábase no Instituto de Lugo unha historia que máis ben parecía unha lenda, polo que tanto ten se era verdade ou non. Díciase que o esqueleto que había no Laboratorio, o mesmo que se utilizaba para as clases de Anatomía en Ciencias, era o dun antigo bedel que deixara como derradeira vontade servir a este propósito. Mesmo había unha versión que chegaba tan lonxe como para afirmar que o bedel fora en realidade asasinado por un xefe de estudos ou un director doutro tempo. É o bonito das lendas, cando se van mellorando en detalles ata o disparate. Moito teño pensado eu neste pobre home, imaxinando a extrema fidelidade do bedel, querendo permanecer no edificio e seguir sendo útil. E sendo útil non xa nos mesteres do bedel, con todo e seren estes importantes, senón sendo útil para o ensino en si, dando o seu corpo á ciencia, pondo os seus ósos, literalmente, ó servizo do saber, elixindo ser soterrado non nun nicho, senón nun Plan de Estudos e integrándose, materialmente, no mundo das ideas.

CLAUDIO RODRÍGUEZ FER

(Lugo Blues, 1987)

O Instituto ó que asistín de neno
é o mesmo no que ensino
en Lugo ou en ningures.

O azar que tracexa o seu destino
trae alumnos ás miñas clases
polas que pasan como nubes.

Hai aínda pouco tempo -cinco anos-
eu sentábame neses mesmos pupitres
e habitaba de soños este vello edificio.

Segundo vai pasando o tempo
os alumnos alónxanse das idades
nas que eu tamén fora alumno.

(Os rostros e as indumentarias
van cambiando pero sempre
se sentan nos mesmos pupitres).

O tempo pasará e por acaso
un día terei nas miñas aulas

fillos das nais que tanto amara
e que poderían ter sido meus.

A néboa que hoxe envolve Lugo
é a mesma que penetra pola fiestra
da aula na que escribo en Edimburgo.